

Arrest

nr. 267 076 van 24 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, de heer D. M., en verzoekster, mevrouw T.S., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal)

van 22 april 2021 waarbij de verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

In de mate dat verzoekers de lijst met veilige landen bekritisieren, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekers. Zij dienen de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoekers beperken zich echter tot het uiten van algemene kritiek en blijven, zoals ook hierna zal blijken, in gebreke.

4. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. Verzoekers maken, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

4.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers een beperkte lezing geven van de motieven van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld:

“De oorzaak van de problemen die u aanhaalt is het auto-ongeval waarbij iemand van de familie G. overleed. Uw broer was de bestuurder van de wagen (M., p.6). Ondanks de centrale rol van dit ongeval in uw relaas, kent u de voornaam van de persoon die overleden zou zijn niet (M., p.8). U zegt zijn naam nooit gevraagd te hebben. Gezien al de problemen die op de dood van deze persoon volgden, is het opmerkelijk dat u weinig interesse toont in zijn naam. Wat het ongeval zelf betreft, verklaart u dat uw broer het niet opzettelijk gedaan heeft, maar dat het wel zou kunnen dat hij onvoorzichtig was en de auto zwaarbeladen was. De familie van het slachtoffer zegt dat uw broer dronken was. Na het ongeval zou de politie ter plaatse gekomen zijn (M., p.8). Er kan verwacht worden dat de politie een ongeval met dodelijke afloop onderzoekt, dit zou volgens u echter niet het geval geweest zijn. Uw broer werd nooit ondervraagd of opgeroepen door de politie (M., p.8). Tenslotte legt u geen enkel vorm van objectieve informatie neer die kan staven dat dit ongeval daadwerkelijk gebeurd is. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat een auto-ongeval aan de basis lag van uw vermeende problemen met de familie G.”

Verzoekers beperken hun betoog in wezen tot een poging tot het verschonen van de vaststelling dat zij de voornaam van de persoon die overleden zou zijn niet kennen, waarin zij niet slagen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, kan van hen wel degelijk een gedegen kennis en een grote interesse worden verwacht betreffende het gebeuren. De gebrekkige kennis en het nalaten om zich (grondig) te informeren, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekers ingeroepen vluchtrelaas.

Evenmin slagen verzoekers er door hun betoog, waarin zij onder meer poneren dat verzoekers broer België niet geheel vrijwillig verliet en hij zich in Azerbeidzjan zou bevinden, volgende pertinente vaststellingen in een ander daglicht te stellen: “Daarbij moet opgemerkt worden dat uw broer M., L. (CG: ..) op 20 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende op basis van dezelfde motieven die u aanvoert in uw verzoek. Op 25 september 2020 deed uw broer L. afstand van zijn verzoek om internationale bescherming in België.” Verzoekers’ betoog is geenszins van aard volgend besluit aan het wankelen te brengen “De vaststelling dat uw broer, die het ongeval zou hebben veroorzaakt, verkoos om zijn procedure tot internationale bescherming niet eens verder te zetten ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.”

Kortom, uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slagen de in de vaststellingen in de bestreden beslissingen die hun grondslag vinden in het administratief dossier te ontkrachten of te weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor. De verwijzing naar het voordeel van de twijfel waaraan verzoekers zich trachten vast te klampen is dan ook evenmin van aard de concrete motieven te ontkrachten, noch slagen zij er hiermee in een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

4.2. Verzoekers maken verder hoe dan ook niet aannemelijk dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Georgië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Georgië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Verzoekers kunnen niet overtuigen door te verwijzen naar hun verklaringen waarbij zij uiteenzetten dat zij niet konden rekenen op de steun van de politie.

De commissaris-generaal stelt in casu vast: “Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie en de autoriteiten hebben een strategisch plan uitgerold om voor de toekomst zo hoog mogelijke garanties in te bouwen. Er kan worden gesteld dat sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 heel wat vooruitgang is geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Heel wat structurele initiatieven zijn reeds genomen, die in de praktijk gezorgd hebben voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. In het algemeen kan gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

U beweert dat u na de poging tot ontvoering waar u het slachtoffer van werd bescherming zocht bij de politie in M.. De ondervoorzitter van de politie, B. K., raadde u echter aan contact op te nemen met de

criminele autoriteiten (M., p.7). Dat een hooggeplaatste politiemann u zou aanraden om bescherming te zoeken bij criminelen is onwaarschijnlijk en tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. Na de andere incidenten die u aanhaalt heeft u geen bescherming gezocht bij de autoriteiten (M., p.12). Uw verklaringen over uw contact met de politie dragen allerminst bij aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Het algemene betoog dat werkelijke bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers maken aldus geenszins aannemelijk in Georgië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad wijst er hierbij tevens op dat de verwijzingen naar algemene informatie in dit kader en voor het overige doorheen hun betoog, die overigens betreffende de bloedwraak minder recent is dan die waarnaar de commissaris-generaal verwijst, niet volstaan om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukken de verzoekende partijen dat zij in hun land van herkomst geen bescherming kunnen vinden tegen bloedwraak. Zij beklemtonen dat in hun geval geen sprake kan zijn van een veilig land van herkomst gelet op de corruptie van de politie, het gebrek aan steun en het feit dat er geen sprake is van een rechtstaat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in het licht van voormeld betoog vooreerst volgende grond van voormelde beschikking waaraan de verzoekende partijen niet slagen afbreuk te doen:

“3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

In de mate dat verzoekers de lijst met veilige landen bekritisieren, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de verzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekers. Zij dienen de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoekers beperken zich echter tot het uiten van algemene kritiek en blijven, zoals ook hierna zal blijken, in gebreke.”

De verzoekende partijen benadrukken ter terechtzitting dat zij in hun land van herkomst geen bescherming kunnen vinden tegen bloedwraak. Zij beklemtonen dat in hun geval geen sprake kan zijn van een veilig land van herkomst gelet op de corruptie van de politie, het gebrek aan steun en het feit dat er geen sprake is van een rechtstaat. Hiermee gaan zij echter in wezen niet in op de desbetreffende vaststellingen in voornoemde beschikking. Uit de bestreden beslissingen en voornoemde beschikking blijkt dat de verzoekende partijen hoe dan ook niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Georgië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Georgië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. De verzoekende partijen kunnen zich niet verschuilen achter het uiten van algemene kritiek door algemeen te verwijzen naar de corruptie van de politie, het gebrek aan steun en het feit dat er geen sprake is van een rechtstaat. Het betoog van de verzoekende partijen over het gebrek aan effectieve bescherming berust niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen van de verzoekende partijen om nationale bescherming vanwege de autoriteiten in Georgië te (trachten te) bekomen. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissingen en in de voornoemde beschikking. De verzoekende partijen gaan hier niet op in, laat staan dat zij erin slagen deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partijen tonen niet *in concreto* aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad besluit dat de verzoekende partijen geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS